

Nevzdám se hvězdám

Helena Vondráčková

Co velkých slov už prošlo v písních.
Jak bezcenný kov je láska v tísní.
Odešel's dřív, než bývá zdrávno,
před první lží a kávou.

Odkud a kam jen líně táhnem?
Jak hejna vran, co slábnou s ránem.
Každý si sám hvězdu svou hlídá.
Jen ozvěnám se stejná střídá.

Hvězdám se zdám až příliš poutavá.
Hvězdám se zdám jak noc, co zůstává.
Hvězdám se zdám, když chtěj přes den spát.
Hvězdám se nevzdám!!

Na tisíc jmen a jen má pýcha.
Díky vám všem, stále dýchám.
Osud je rváč, co nejde s prázdnou.
K čemu je pláč, když touhy váznou?

Hvězdám se zdám až příliš poutavá.
Hvězdám se zdám jak noc, co zůstává.
Hvězdám se zdám, když chtěj přes den spát.
Hvězdám se nevzdám!

Tak odkud a kam ten můj svět kráčí?

Hvězdám se zdám až příliš poutavá.
Hvězdám se zdám jak noc, co zůstává.
Hvězdám se zdám, když chtěj přes den spát.
Hvězdám se nevzdám!

Hvězdám se zdám až příliš poutavá.
Hvězdám se zdám jak noc, co zůstává.
Hvězdám se zdám, když chtěj přes den spát.
Hvězdám se nevzdám!

Hvězdám se zdám až příliš poutavá.
Hvězdám se zdám jak noc, co zůstává.
Hvězdám se zdám